

Fitor de nit

L'altre dia vaig visitar el paratge de Santa Coloma de Fitor, al cor de les Gavarres. Podria descriure-ho tal com ho vaig veure, acompanyat per l'amic Xavier Febrés, però prefereixo fer-ho com ho vaig imaginar després, de nit, en la foscor de la cambra. Fitor se'm va aparèixer inundat per la viscosa llum argentada de la lluna, un argent barrejat amb el de les fulles de les oliveres florides i amb les cabelleres brillants de les alzines, els suros i, potser, amb la inquietant presència híbrida d'algun surolí. L'església romànica s'entreveia en la clariana del bosc, envoltada per un tel de silenci, esquerdat només per un grill que carrisquejava i pels sons vaporosos d'aus nocturnes. Un coble de dragons comuns vigilaven l'entrada del petit temple i un lleuger toc de tramuntana netejava el cel, deixant entreveure els estels que dibuixen una línia clara damunt del massís que divideix la plana de l'Empordà del paisatge temprat de la Selva. Un parell de xiprers vetllaven una petita creu de ferro, tal vegada darrer vestigi d'un cementiri. Vaig pensar que durant segles els morts de Fitor van dormir allà en nits com aquesta, sospirant sota les mudes arrels de les roselles per unes vides viscudes en l'aspror de la muntanya, de gent menuda i forta, d'ulls vistents i cabells clars, hereus llunyans d'aquells que alçaven dòlmens megalítics com taules de pedra i que pelaven els troncs dels suros amb l'àvid afany de qui va a preu fet. Gent que ballava sardanes el dia de la festa, però amb l'ànima partida del que no sap si ha de comptar les passes a l'estil empordanès o selvatà. Tot això i més pensava aquella nit, fins que per fi les muntanyes de Fitor es van fondre amb els somnis.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2017/05/25/fitor-nit/848067.html?utm_source=rss